

...DE NIEUWE FACTUUR

Sara Kelchtermans, SBB

Land- en tuinbouwers betalen nu – via de waterfactuur van de watermaatschappij – voor het water van de eigen waterwinning dat ze vanaf 2014 gebruikten, ook de bovengemeentelijke vergoeding voor de zuivering van het eigen water. Daarom ontvangen ze in 2014 één factuur, met zowel de gemeentelijke als de bovengemeentelijke vergoeding (voor afvoer en zuivering van EWW). Beide bedragen worden individueel berekend op basis van de forfaitaire omzettingsscoëfficiënten die al jaren gebruikt worden om de heffing te berekenen. Wie vergund loost in oppervlaktewater of een vergunning heeft met lozingsnormen voor het oppervlaktewater, hoeft deze bijdrage en vergoeding niet te betalen.

De bovengemeentelijke bijdrage en vergoeding die landbouwers betalen via de waterfactuur wordt op het volgende heffingsbiljet (HJ 2014) in mindering gebracht. De factuur is dus nog steeds een voorschot op de heffing. Zijn de bovengemeentelijke bijdrage en vergoeding lager dan de heffing, dan zal je nog een restheffing moeten betalen.

Verklaring op eer

Op een bedrijf wordt vaak eigen water (grondwater, hemelwater of oppervlaktewater) gebruikt als drinkwater voor de dieren. Tuinbouwbedrijven benutten nogal eens eigen water voor het bevoelen van teelten. Dit water komt uiteindelijk niet terecht in de riolering of de gracht, maar – via een omweg – terug op het land. Om de aanrekening voor de afvoer van water grotendeels te vermijden, kan je een verklaring op eer afleggen – op voorwaarde dat je voor je bedrijf geen aansluiting hebt op de riolering of de gracht.

In dat geval wordt alleen een deel van het huishoudelijke afvalwater aangerekend, tegen het particuliere tarief. Het huishoudelijke afvalwater wordt verdeeld pro rata de verhouding van het eigen water en het totaal gebruikte water. Heb je een verklaring op eer ingediend, dan wordt ook de bovengemeentelijke vergoeding aangerekend tegen het particuliere tarief, maar ook hier alleen voor een deel van het huishoudelijke afvalwater. De beide bedragen, gemeentelijke en bovengemeentelijke vergoeding, vind je op de voorlopige aanrekening van 2014. ■

Voorbeeld 1

Een landbouwer (of tuinder) met 4 gezinsleden heeft 125 m³ leidingwater en 1400 m³ grondwater verbruikt in 2012. De berekende vuilvracht op basis van de omzettingsscoëfficiënten voor zijn totale waterverbruik (VE_{tot}) op het heffingsbiljet is 5,94. De vuilvracht of VE is het aantal vervuilingseenheden die er per tijdseenheid geloosd worden. Dat is dus de hoeveelheid verbruikt water x de omzettingsscoëfficiënt (afhankelijk van de activiteit). De factuur die deze landbouwer ontvangt, is het bedrag voor de afvoer en de zuivering van het eigen water. Net zoals bij de berekening voor afvoer en zuivering van het leidingwater krijgt hij hiervoor een 'landbouwerskorting'. Er wordt, met andere woorden, gerekend met een individueel tarief voor landbouwers dat lager ligt dan het tarief voor particulieren.

De *vuilvracht* voor het eigen water (VE_{eww}) wordt als volgt berekend: $(VE_{\text{totaal}} / \text{totale hoeveelheid water}) \times \text{hoeveelheid eigen water} = (5,94/1525 \text{ m}^3) \times 1400 \text{ m}^3 = 5,45 \text{ VE}_{\text{eww}}$.

Het individuele tarief voor de bovengemeentelijke vergoeding (BGV) wordt: $(VE_{\text{eww}} / \text{hoeveelheid eigen water}) \times \text{standaardtarief zuivering} = (5,45/1400 \text{ m}^3) \times 44,25 \text{ euro} = 0,1723 \text{ euro/m}^3$.

De bovengemeentelijke vergoeding (BGV) die hij moet betalen is dan: $\text{individueel tarief BGV} \times \text{hoeveelheid eigen water} = 0,1723 \text{ euro/m}^3 \times 1400 \text{ m}^3 = 241,16 \text{ euro}$.

Het individuele tarief voor de gemeentelijke vergoeding (GV) berekenen we als volgt: $\text{individueel tarief BGV} \times 1,4 = 0,1723 \text{ euro/m}^3 \times 1,4 = 0,2412 \text{ euro/m}^3$.

De gemeentelijke vergoeding (GV) die hij op zijn factuur betaalt, is bijgevolg: $\text{individueel tarief GV} \times \text{hoeveelheid eigen water} = 0,2412 \text{ euro/m}^3 \times 1400 \text{ m}^3 = 337,63 \text{ euro}$.

Op de factuur van de watermaatschappij die deze landbouwer onlangs in de bus kreeg, vinden we de som van deze twee componenten, want de gemeentelijke en bovengemeentelijke vergoeding staan nu samen op één factuur (afvoer en zuivering EWW). Hij betaalt $241,16 \text{ euro} + 337,63 \text{ euro} = 578,79 \text{ euro}$.

Voorbeeld2

Deze keer gaan we er van uit dat onze tuinder (of landbouwer) in het verleden een 'Verklaring op eer' heeft ingediend. Omdat zijn gezin uit 4 personen bestaat, wordt het huishoudelijke verbruik forfaitair vastgelegd op 4 gezinsleden x 30 m³ = 120 m³. Vervolgens wordt het aandeel huishoudelijk verbruik berekend dat afkomstig is van de eigen waterwinning. Dit komt neer op:

$120 \text{ m}^3 \times \text{hoeveelheid eigen water} / \text{totale hoeveelheid water}$.

In dit voorbeeld wordt de berekening dus als volgt:

$120 \text{ m}^3 \times 1400 \text{ m}^3 / 1525 \text{ m}^3 = 110,16 \text{ m}^3$.

Bijgevolg kunnen hier de bovengemeentelijke vergoeding en de gemeentelijke vergoeding berekend worden door de verkregen hoeveelheid water te vermenigvuldigen met het particuliere tarief voor zuivering en afvoer:

$110,16 \text{ m}^3 \times \text{particulier tarief zuivering} = 110,16 \text{ m}^3 \times 0,96 \text{ euro} = 105,75 \text{ euro}$

$110,16 \text{ m}^3 \times \text{particulier tarief afvoer} = 110,16 \text{ m}^3 \times 1,344 \text{ euro} = 148,06 \text{ euro}$

Dit bedrijf betaalt dus voor de eigen waterwinning (afvoer en zuivering van EWW) in het totaal 253,81 euro.

PLANTENSCHIMMELS ZIJN NET GRIEPIRUSSEN

Pierre de Wit, hoogleraar Fytopathologie aan Wageningen University, zorgde met zijn groep in de jaren tachtig en negentig voor een beter begrip van het zogenaamde gen-om-gen model in de plantenziektenkunde. Schimmels hebben bepaalde genen die zorgen voor eiwitten, effectoren genoemd, die planten ziek maken. Gelukkig zijn er ook planten met immuunogenen die receptoren maken om de effectoren te herkennen en zich zo tegen de schimmel kunnen verdedigen. De schimmel kan dan niet uitgroeien en zichzelf niet meer vermeerderen. De groep van De Wit kruiste wilde soorten die dergelijke immuunogenen hebben met gewassen zoals tomaat, om zo de immuniteit over te brengen.

Schimmels verspreiden zich door de lucht, via miljarden sporen: de zaden van de schimmel. Omdat het er zo veel zijn, loop je altijd de kans dat er een spontane mutatie plaatsvindt die er voor zorgt dat de schimmel plotseling een iets ander effectoreiwit maakt. Dat eiwit kan dan niet meer door de immuunreceptor herkend worden, waardoor de ziekteverwekker ongehinderd de plant kan binnendringen en uitgroeien. Als de veranderde ziekteverwekker weer sporen maakt, zullen de uitgroeïende sporen allemaal het nieuwe eiwit maken en dus niet meer door de plant als binnendringer herkend worden. Daardoor zullen in de omgeving alle planten van diezelfde soort ziek worden.

In de natuur ontstaat zo een wedloop. Want ook tijdens de evolutie hebben wilde planten spontaan, via mutatie en recombinitie nieuwe immuunogenen ontwikkeld, die ontstaan op een wijze die enigszins vergelijkbaar met onze eigen immuunogenen die antilichamen maken. Zo'n plant met nieuwe immuunogenen kan zich dan weer verdedigen tegen de ziekteverwekker, waardoor de schimmel het nakijken heeft. En de nakomelingen van die plant kunnen zich dan dus ook verdedigen, waardoor het aantal immune planten zal toenemen en de ziekteverwekker moeilijker zal overleven. Zodra er sporen ontstaan met weer een ander effector eiwit, herhaalt de cyclus zich.

Plantenveredelaars proberen die wedloop aan de planten-

kant te versnellen. Ze zoeken gericht naar immuunogenen in wilde planten en brengen die via kruising of genetische modificatie over naar cultuurplanten. ■